

GubbLUVRE

Ola Arheimer

Vid LUVRE-mötet i samband med gemensam ärtsoppa torsdagen före midsommar i år, beslöts att LUVREs 35-årsjubileum skall firas i Ammarnäs 1997. I samband med jubileet tycker jag att det är mycket angeläget att ta upp frågan om ett formellt instiftande av GubbLUVRE.

Bakgrunden är naturligtvis att den högst skiftande nostalgi hos de nu äldre män som deltog i de första 10-15 årens LUVRE-verksamhet, måste beredas möjlighet att även i fortsättningen blomma ut i sin fulla, speciella kraft under sedvanligt solenna former.

Detta låter sig emellertid svårligen längre göras vid de sammankomster som anordnas under fältarbets säsongen, eftersom yngre assistenter och medelålders LUVREngar sedan länge helt tröttnat på att höra samma oftast tvivelaktiga historier av både ornitologisk och annan art, som dessa äldre män nu årligen ideligen upprepar till förbannelse.

Detta alltmer svårreglerade missförhållande uppmärksammades för övrigt redan vid LUVREs 25-års jubileum på Ammarnäsgården 1987, då tjej-LUVRE i några korta sketcher utomordentligt klargörande framförde sina synpunkter på hur det rådande gubbväldet manifesterade sig.

Jag föreslår alltså instiftandet av Sällskapet GubbLUVRE, vilket sammanträder årligen i Ammarnäs veckan före midsommar. Efter ett par dagars måttfulla, hjärtnipande exkursioner på Valle och Gaisatj avslutas fältverksamheten med ärtor och punsch på torsdagen, som en uppvärmning inför midsommaraftonens seminarier.

Seminarierna inleds med att ChurLUVRE Anders Enemar med sedvanlig intellektuell skärpa och excellebristisk formuleringskonst sammanfattar läget inom svensk ornitologi i allmänhet, och det för dagen rådande läget inom LUVRE i synnerhet.

Därefter följer vetenskapliga resonemang av samma banbrytande karaktär som alltid utmärkt LUVREs årliga vinterseminarier i Lund resp. Göteborg. (Sommarresonemangen i Tjulträskbackens Gammelkåk har däremot som bekant efter ätningens början, alltför snabbt växlat in på diverse märkliga banor som ofta lett till katastrofala urspårningar.)

Efter en lämpligt stärkande lunch bedrivs på eftermiddagen sedan parallella seminarier, där varje deltagare själv väljer forum efter kynne och smak.

Ett icke helt vetenskapligt, nostalgiskt seminarium som jag gärna skulle vilja delta i tillsammans med Anders är Mat-LUVRE.

Bakgrunden är dels de något märkliga kvällsexpeditioner som i LUVREs början gjordes på den slingrande, men bitvis mycket vackra gamla grusvägen från Gammelkåken till kafé Cecil i Sorsele, för att där bli serverad kaffe och bakelse av den högst förtjusande rådjursögda servitrisen därstädes.

Ett annat är det intellektuellt sofistikerade matlaget i Tjulträskhuset närmast dasset i slutet av 1960-talet, då Bengt Sjöstrand lagade superb mat och Anders diskade med sedvanlig fermitet.

Under de trånga måltiderna vid det lilla fönsterbordet rådde en osedvanligt hjärtlig stämning, som kryddades av diverse personliga, smådjävulska invektiv, vad än middagskonversationen innefattade.

När sedan Anders och jag delade hus vid Tjulån under 1980-talet, blev det betydligt mycket sämre med mathållningen.

Vad Anders aldrig torde glömma är den från början feta, utomordentligt stora Falukorv med insprängd ost, senap och ketchup som efter tre uppvärmningar började bli en aning torr och något missfärgad. Med hjälp av två ombakningar i ugnen med ny ketchup och en flaska vin per måltid förbrukades emellertid så småningom hela jättekorven.

Anders påpekade emellertid osedvanligt tydligt att detta var den enda falukorven för året och att i fortsättningen gällde polsk skinka på burk, som fick räcka till endast två av våra middagar.

I sammanhanget kan också nämnas Anders föredömligt enkla hushållning under hans ofta fysiskt mycket krävande arbetsdag. Klockan fem på morgonen packade han på den tiden tyst och försiktigt ner en liten konserv, några smörgåsar och en termos te. Detta fick sedan räcka under de tolv timmar som utgjorde hans dagsspensum på slutningen av Gaisatj och Valle.

Varma junidagar kunde man finna honom muntert nynnande likt en mager näck, sitta och duscha i ett av de små vattenfall som finns i bäcken från Raurejaure. Andra dagar drog han sig upp till sitt småhemliga grottmausuleum i blockterängen högt uppe på Gaisatj, där han blickande över Tjulträskdalen syntes begrunda livets märkligheter i vidaste mening.

I detta mausoleum är för övrigt hans mångomtalade 25-åriga, något slitna ledarhatt stensatt, eftersom nye chefen Sören Svensson av oförklarlig anledning inte ville överta den, och krögaren på Ammarnäsgården vägrade att under strama rituella former offra hatten till gudarna genom flambering vid högtidligheterna i matsalen under 25-års middagen.

Många av GubbLUVREs medlemmar väljer säkert att ägna fredagens eftermiddag till hågkomster som inte bara är av ornitologisk eller kulinarisk art. Jag vågar med stor bestämdhet fastslå att symposiet FestLUVRE kommer att locka många deltagare. Där kommer de dåtida medelålders männens bedrifter på Tjulåvallen och i andra delar av byn under 1960- och 1970-talen att åter framstå i ett förklarar skimmer, som vid jämförelse får berättelser från Vikingatiden att framstå som hämtade ur söndagsskolans verksamhet.

Anders deltog aldrig i dessa raider. Att flera av oss andra däremot fann visst nöje i verksamheten är ställt utom allt tvivel. GubbLUVREs fysiska spänst parad med dess aldrig sviktande initiativförmåga var minst tre snäpp vassare än vad ungLUVRingarna från 1980- och 1990-talen har kunnat uppvisa. Detta faktum är oomkullrunkeligt!

När GubbLUVRE ventilerat det väsentligaste under eftermiddagens seminarier och alltså vid hög naturlig stämning återupplivat de allra märkligaste minnena, torde övningarna på kvällen kunna bedrivas åtminstone några timmar tillsammans med övriga LUVRE-deltagare vid midsommaraftonens traditionella surströmmingsättning.

Efter kvällens tredje nyanserade unisont framförande av LUVRE-jojken kan Gubbarna emellertid åter befaras bli högröstade och börja mala om sina tidiga upplevelser. Hur den då uppkomna situationen på ett taktfullt sätt överhuvud taget skall bemästras torde vara svårt att förutspå. Anders finstämda öra har emellertid med största sannolikhet fått nog för kvällen, varför han diskret dragit sig tillbaka, undrande vad i hela friden han egentligen startat för 34 år sedan.

